

USTEC·STES

Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC)

www.sindicat.net

Franqueig
concertat
02/444

Número 424
Octubre 2009

**Eina sindical
d'informació**

Crònica d'una obsessió política:
la gestió privada

Llei d'Educació de Catalunya

Rebutjar la llei, plantar cara al seu desplegament normatiu

Des d'USTEC·STEs entenem que els diversos graus de consens que els diferents grups parlamentaris han volgut exhibir davant la societat amb l'aprovació de la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) s'han realitzat d'esquenes a la comunitat educativa de l'escola pública; se n'han marginat les seves propostes i s'ha desoït en gran part el seu clamor majoritari al carrer, que d'una manera reiterada ha expressat el seu rebuig en les diferents vagues i mobilitzacions. Estem davant d'un consens polític molt preocupant que tractarà d'apuntalar les intencions més negatives i rebutjades de la Llei en el seu desenvolupament normatiu.

Malgrat tot, les mobilitzacions han generat un ampli debat social sobre aspectes molt importants de la Llei, més enllà del debat esbiaixat i acotat als resultats escolars i a l'avaluació del professorat que s'avalava des de Via Augusta.

En aquest sentit USTEC·STEs ha estat capdavanter esforçant-se per portar el debat als centres, a les AMPA, a les associacions de veïns, als mitjans de comunicació i als sindicats d'altres sectors laborals. USTEC·STEs ha presentat més de 600 esmenes al Parlament i s'ha reunit amb els grups parlamentaris; s'ha fet un important esforç per despertar consciències en defensa d'un ensenyament públic de qualitat, tot i desentranyant tot allò que des del Departament es volia amagar. S'ha fet també un esforç important per atraure els sindicats signants del Pacte Nacional per l'Educació i molt poc crítics amb molts dels continguts de la Llei, per tal d'arribar a la unitat sindical i a la mobilització.

Tot aquest procés de mobilització i debat social ha impedit aconseguir a la Conselleria alguns dels seus objectius marcats a les bases i als diferents projectes, però s'ha demostrat insuficient per aturar molts aspectes dels continguts finals de la Llei.

Així, si bé s'ha ajornat de moment el procés de privatització global de l'ensenyament públic, queden encara moltes esclotxes obertes i una clara amenaça (addicional 25ena) que el procés es pugui legislar en el període de desenvolupament de la Llei.

S'ha aconseguit retirar la proposta d'un estatut docent conjunt per al professorat de pública i privada, que, en no respectar les peculiaritats de la funció pública, podia abocar a la laboralització del professorat de la pública, i s'ha substituït per un estatut de les professions docents que les respectarà (add. 23ena), almenys mentre no es creï per llei l'instrument que hauria de substituir al Departament la gestió de l'ensenyament públic (add. 25ena).

S'ha aconseguit que la Generalitat sigui l'única Administració Educativa, s'ha paralitzat que els municipis i consorcis exerceixin d'administració educativa, i s'ha frenat, d'entrada, el desmembrament del sistema públic educatiu de Catalunya, tot i que es manté vigent la possibilitat dels traspassos del tram d'infantil 0-3 anys, la formació permanent de persones adultes i els ensenyaments artístics, amb el posterior perill d'externalització.

S'ha tancat la possibilitat que es pugui concertar amb caràcter general la sisena hora. És a dir que es pugui finançar amb diners públics una part important de la plusvàlua de les patronals de

USTEC·STEs ha estat capdavanter esforçant-se per portar el debat als centres, ampes, associacions de veïns, mitjans de comunicació i sindicats d'altres sectors laborals

l'ensenyament privat. No obstant, la Llei consolida el poder de les patronals del sector privat en el seu conjunt: manté els concerts als centres d'elit, obre moltes més possibilitats al seu creixement i finançament, manté intactes les vies de selecció de l'alumnat i possibilita la concertació del batxillerat i l'FP, i les subvencions al tram d'infantil 0-3 anys.

La Llei, a més de les qüestions expressades, continua tenint més aspectes negatius que ens obliguem a continuar rebutjant-la de ple.

La LEC no realitza cap compromís d'inversió, ni de millora, ni aporta cap solució a les mancances que té avui plantejades l'ensenyament públic, ans al contrari, manifesta una intenció clara tant d'impedir el creixement de l'ensenyament públic en nous sectors, com de reduir el que ja existeix.

Malauradament tampoc no s'ha pogut impedir que la Llei possibiliti la introducció de formes de gestió privada en els centres públics a través del model d'autonomia i gestió que planteja. Un model que es fonamenta en unes formes de gestió jeràrquica i autoritària i que indueix a l'autofinançament dels centres públics, a la diferenciació curricular i que, en conseqüència, contribuirà a agreujar la profunda divisió entre centres públics per entorns socials.

Tot es completa amb la restricció de la negociació col·lectiva i amb l'impuls de la desregularització de les relacions laborals, ja que la LEC introdueix formes de provisió subjectives i discrecionals, que deixen una porta oberta a l'arbitrarietat. Proposa un nou sistema retributiu jerarquitzat basat en un model d'avaluació punitiva i a més possibilita obtenir retribucions per la millora dels resultats escolars obtinguts.

La Llei culmina un procés encetat i, en determinades ocasions, refermat per la signatura i el suport d'algunes organitzacions, al Pacte Nacional per a l'Educació, (PNE), ja que recull molts dels seus plantejaments. L'aprovació de la Llei hauria de comportar, especialment per aquestes organitzacions signants del PNE, una reflexió autocrítica que possibilités la construcció d'un moviment unitari reivindicatiu i en defensa de l'ensenyament públic i de les condicions de treball del seu professorat, que, des del debat i l'oposició en els centres i des de la mobilització de la comunitat educativa, fos capaç d'enfrontar-se i de frenar els aspectes més negatius i punitius d'un desplegament normatiu de la Llei, al qual l'escola pública ja hi arriba amb un clar desavantatge.

Una obsessiva incitació a una progressiva gestió privada de l'ensenyament de Catalunya

Els impulsors de la Llei, no cedeixen, i, si bé, davant la polseguera social aixecada amb les bases de la Llei i la pressió del carrer, han hagut d'aparcar les seves intencions de fer viable la gestió privada de l'ensenyament públic, les intencions finals continuen reflectides amb claredat en la Llei. Unes intencions que es concreten en tres aspectes:

Gestió del conjunt dels centres públics

L'addicional 25ena que es titula "gestió del conjunt dels centres públics de la Generalitat" dictamina que "el govern ha de formular les propostes legislatives necessàries per a la creació de l'instrument adequat per aconseguir la màxima suficiència en la gestió del conjunt dels centres públics de titularitat de la Generalitat i afavorir-ne la qualitat".

Això significa que el Parlament podrà aprovar en els propers 8 anys, en els que s'ha de desenvolupar la Llei, una Llei que creï un organisme que substitueixi el Departament d'Educació en la gestió de la xarxa pública; les possibilitats ens les podem imaginar: la creació d'una empresa pública o la cessió a una entitat privada de la gestió dels centres públics.

Una incitació progressiva a la gestió privada de determinats ensenyaments. La Llei proposa i el mercat disposarà

La Llei en fa apologia i avala reiteradament la creació de centres privats. D'aquesta manera s'obre la porta a les possibilitats de subvencionar-los en els següents ensenyaments: llars d'infants: tram 0-3 anys (art 198.3), centres privats de Formació Professional en empreses, institucions i sindicats (art 72.2), centres de formació permanent d'adults (art 70) i voluntariat (art 169), l'oferta i subvencions

d'ensenyaments privats no presencials (art 55.6), centres privats de: ensenyaments artístics (art 65.4), ensenyaments artístics no reglats (add 26ena), de règim especial (art 42.5 i 200) i d'idiomes de nivell bàsic (art 64.3).

Per l'article 203.1 s'obre la possibilitat que el Govern permeti la gestió privada de centres públics en règim de lloguer per a

S'ha aconseguit que la Generalitat sigui l'única Administració educativa, paralitzant que els municipis i els consorcis n'exerceixin l'administració

pal·liar les despeses de la construcció dels edificis.

Així mateix l'addicional 8ena obre la possibilitat de concertar els ensenyaments de batxillerat i formació professional i l'article 205.12 l'obre a l'atorgament del concert als centres privats per a la impartició dels programes de qualificació professional inicial (PQPI).

També la Llei proposa que el govern ha de "fomentar mecanismes d'inversions" per a l'ampliació, millores, reformes i noves construccions de centres privats (art 203.2).

En aquest mateix sentit la Llei avala i obre possibilitats de subvenció a través de la col·laboració entre el Departament d'Educació i els centres amb entitats privades dedicades a la formació (145.1), a la innovació educativa (84.2), als serveis educatius de suport i assessorament (art 86.5) i obre, si més no, també, la possibilitat del concert a centres privats d'educació especial dedicats específicament a serveis i programes de suport i assessorament a centres i unitats d'educació especial (art 81.4 i 205.10).

Per altra part la Llei dóna per suposat que les activitats

No hi haurà repartiment equilibrat de l'alumnat i es continuaran concertant centres que segreguin alumnat per raó de sexe

del lleure, els programes socioeducatius i les activitats extraescolars pertanyen a l'àmbit privat i, per tant seran empreses i entitats privades i/o de voluntariat, les que gestionin aquest mercat. La implicació de l'Administració es limitarà a concedir determinades beques a l'alumnat i a subvencionar les entitats privades que s'hi dediquin.

Consolida el poder de les patronals catòliques en el mercat educatiu

La Llei tracta de donar una imatge d'igualtat entre els centres públics i privats concertats agrupant-los sota el concepte virtual de Servei d'Educació de Catalunya, però no és acceptable aquest concepte, perquè no es pot posar en el mateix pla d'igualtat legal i moral la rendibilitat social que genera l'ensenyament públic i el negoci privat, tant econòmic com ideològic de les patronals dels centres privats. En aquest sentit la Llei iguala les dues xarxes educatives en drets, però no pas en obligacions, la qual cosa redueix el concepte de SEC a una coartada moral per justificar l'increment del finançament públic al sector privat.

La Llei reitera sovint conceptes progressistes com equitat, cohesió social, repartiment equilibrat de l'alumnat, però obvia a situar paral·lelament els mitjans que ho facin possible, la qual cosa buida de contingut els esmentats conceptes i els redueix a una pura tapadora per amagar que es farà el contrari del que es diu. Per això des d'USTEC-STEs afirmem que la LEC manté tots els instruments que han fet possible les profundes divisions entre ambdues xarxes i permet que en el desplegament que en puguin fer els governs, s'aprofundeixi encara més en les diferències, i en detriment de la xarxa pública.

En aquest sentit el respecte al "dret" d'elecció de centre, potenciat per un procediment de preinscripció directe a cada centre, (art 46) permet als titulars dels centres privats agreujar la selecció social de l'alumnat per raons econòmiques o socials, de nivell educatiu, o problemes de conducta o de discriminació per patir alguna discapacitat.

En aquest context, l'escolarització d'alumnes de NEE i condicions socials desfavorides no és condició necessària ni obligatòria per aconseguir la concertació, (art 205), només és condició preferent.

Per tant, la patronal de la privada pot evitar qualsevol compromís amb les necessitats d'escolarització del país. La preinscripció en el centre, la limitació de competències de les comissions d'escolarització, unes "possibles" oficines municipals d'escolarització limitades fonamentalment a un paper informatiu, la inclusió de la renda anual de les famílies com a criteri diferenciador i uns itineraris patronals o d'adscripció lliure entre centres privats, determinats bàsicament pel "caràcter propi" o ideari de centre, són mesures que amb el vistiplau de l'Administració abonen el terreny perquè les patronals seleccionin el seu alumnat.

Aquest model i les condicions de la concertació redueixen el paper dels contractes programa, sorgits arran del Pacte

Nacional per l'Educació, a una sortida conjuntural per a determinats (molt pocs) centres en crisi, per dificultats en el cobrament de quotes.

A més, aquests contractes programa resulten d'una més que dubtosa eficàcia i viabilitat i plantegen seriosos problemes, perquè si aquests centres privats són gratuïts, significa que la Generalitat finança la taxa de benefici empresarial, alhora que permet que desenvolupin el seu "ideari", majoritàriament catòlic, i que en els canvis d'etapa, quedi, a criteri patronal, fer l'itinerari amb altres centres, que si són privats i no tenen contracte programa no acolliran alumnat de condicions socials desfavorides ni amb NEE.

Així mateix, concedir el concert sobre la base de l'article 205, 3 a; és a dir: a) "per tenir una relació mitjana d'alumnes per unitat escolar no inferior a la que determini el Departament per a cada zona", i b) "escolaritzar alumnat amb residència habitual al municipi o a la zona educativa en la proporció que determini el Departament ...", és com si no s'imposés cap condició i entra en contradicció amb allò que expressen els apartats d): "el principi d'escolarització mixta", e): "el principi de responsabilització de tots els centres en l'escolarització de l'alumnat, especialment del que presenta necessitats especials de suport educatiu" de l'article 43. L'apartat b), a més, obre una subtil via legal als titulars dels centres privats concertats per poder matricular alumnat de fora de la seva zona escolar de residència. Entenent que aquest article és la base per al desplegament normatiu de la concessió dels concerts a Catalunya a través del corresponent decret, queden clares dues qüestions: 1/ no hi haurà repartiment equilibrat de l'alumnat i 2/ es continuaran concertant centres que segreguin alumnat per raó de sexe.

D'altra banda, l'article 48 tampoc no ajuda a resoldre res pel que fa a la corresponsabilitat dels centres privats concertats en la participació en "una adequada i equilibrada escolarització de l'alumnat amb NEE". En realitat l'increment de ràtios per aula en un 10% per a alumnat d'incorporació tardana s'ha fet pràcticament només en centres públics, on ha provocat l'augment de la ràtio professorat/aula, tot incidint en la reducció de plantilles. La reserva de llocs per alumnat de NEE, en percentatge a determinar pel Departament, no s'ha aplicat bàsicament en els centres privats concertats.

A més, la Llei situa en pla d'igualtat l'oferta de línies públiques i privades concertades (art 44), fet que suposa acabar legalment a Catalunya amb el caràcter subsidiari (LODE) de l'ensenyament privat i posar-lo en el mateix pla de creixement que el sector públic. Això significarà incrementar la tendència dels últims 15 anys d'afavorir l'oferta privada en aquelles zones on entri en competència directa amb la pública.

També cal considerar que la llei, en no establir res, no millora la legislació estatal d'obligacions i possibles sancions a les titularitats dels centres privats per incompliments, ja que conserven les seves prerrogatives en l'organització del treball, la configuració de les estructures de participació del professorat i de la comunitat educativa, i la contractació del personal, malgrat el seu finançament públic.

En l'article 91, on diu: "el projecte educatiu incorpora el caràcter propi de centre", vol dir alguna cosa més que una declaració formal de confessionalitat del centre?, vol dir que els continguts curriculars podran ser reforçats i calafatejats des d'un prisma confessional? És evident que legalment no ho sabem, perquè l'article no interessa desplegar-lo; ja compleix així la seva funció, i l'Administració no gosarà comprovar-ho, malgrat que a l'article 2.1.q, se situa com a principis rector del

sistema educatiu: "l'exclusió de qualsevol mena de proselitisme o adoctrinament".

La Llei referma, a més del que s'ha exposat anteriorment, el compromís amb les patronals de la privada concertada per a incrementar el finançament amb l'actualització i l'augment dels mòduls dels concerts, el pagament de salaris del personal no docent i de suport a la docència, els recursos per necessitats educatives especials i recursos especials per a finalitats concretes, a banda del concert.

En definitiva la Llei i els seus impulsors es defugen de cap compromís per enfortir el sector públic; en cap moment es comprometen amb la creació de places escolars públiques, sinó que busquen frenar el seu creixement i reduir la seva capacitat i extensió actual, en benefici de l'expansió del negoci privat finançat amb diners públics.

La Llei ha posat les bases; a partir d'aquí serà la demanda combinada amb la regulació de l'oferta que realitzi en el dia a dia el Departament, la que determinarà el volum de negoci i, en conseqüència, l'avenç de la privatització de l'ensenyament.

Es desdibuixa el concepte de municipalització

Tant les bases per la Llei, com l'avantprojecte i el projecte de llei potenciaven la municipalització com una via més de desmembrament i desestructuració de l'ensenyament públic, convertint els municipis i consorcis en administracions educatives, i obrien una via de possibles traspassos de centres educatius públics a aquestes noves administracions amb la consegüent possible desregularització de l'aplicació de les polítiques socials i educatives, dels continguts curriculars i les polítiques lingüístiques, i del règim jurídic i les condicions de treball del professorat. Una porta oberta més, com la de la gestió privada, en "una llei de portes obertes" com els agradava recalcar públicament als responsables de Via Augusta.

No obstant això, la pressió i la mobilització social han fet efecte i avui, la Llei declara a l'administració de la Generalitat com a única

Ens oposem rotundament a aquests possibles traspassos als municipis

administració educativa (art 156), delimita clarament les seves competències (art 158) i redueix les competències municipals a la gestió dels seus centres tipificant-les de col·laboració amb l'administració de la Generalitat (arts 159 i 162).

USTEC·STEs ha considerat sempre els consorcis com innecessaris i com a instruments de descentralització perillosos perquè a més de no millorar la gestió administrativa i l'atenció ciutadana, han estat en altres sectors susceptibles d'introduir el dret privat en les relacions laborals, en la inversió privada i en les seves formes de gestió. No obstant, encara que quedin qüestions una mica difuses, la Llei suposa seriosos avenços respecte als projectes anteriors, com ara que el Consorci de Barcelona (art 160) no serà administració educativa, sinó ens associatiu de dues administracions. Així mateix la Llei

deixa dues coses molt clares: l'Administració Educativa de la Generalitat ha de ser majoritària en els òrgans decisoris dels consorcis, i les plantilles que la Generalitat aporti als consorcis mantindran amb ella la relació jurídica i tots els drets adquirits, incloses les expectatives de promoció i mobilitat, en el cas que es desenvolupin(art 162.4 i 5).

Malgrat això, la Llei continua deixant la porta oberta als traspassos acordats al Pacte Nacional per l'Educació: el tram infantil de primer cicle (0-3 anys), la formació permanent d'adults i els ensenyaments artístics (art 143); encara que ara es fan dues matisacions: sempre i quan els municipis ho demanin i que el govern ha de garantir els recursos suficients per afrontar la prestació dels serveis i competències que delegui en els municipis (add final 2ª). Està molt clar que ambdues clàusules són bastant abstractes i fàcilment salvables, sobretot quan les dues administracions tinguin el mateix color polític o hi hagi possibilitat de negoci i clientelisme pel mig. No obstant com a mal menor, també deixen una via oberta a una possible dissidència.

Ens oposem rotundament a aquests possibles traspassos als municipis. L'experiència d'externalització i privatització que ha patit el tram d'educació infantil amb el consegüent procés de desregularització de les relacions laborals, precarització de les condicions laborals, salaris baixos, contractació mitjançant ETT i la gran dificultat d'establir convenis col·lectius (molts no en tenen), no augura res de bo per a la resta.

En quant a la creació de zones educatives desapareixen funcions específiques i negatives, contemplades tant en la pràctica actual com en el projecte de llei, que limitaven competències de la inspecció i de les administracions. Aquestes funcions específiques es posposen a la redacció del reglament. En aquest sentit l'article 176 de la Llei ho deixa tot obert amb un: "funcions de coordinació del sistema educatiu i dels recursos humans i econòmics que les administracions hi aportin".

Autonomia de centres: avançar cap a formes de gestió privada dins dels centres educatius públics

Consideracions generals

La Llei concreta un model d'autonomia de centre partint d'uns criteris generals establerts al Pacte Nacional per l'Educació.

Els continguts d'aquest capítol s'han fet més confusos i contradictoris, alguns, si més no es podria pensar que s'han suavitzat respecte als projectes anteriors, però des d'USTEC-STEs entenem que s'ha mantingut una certa

La Llei traspua autoritarisme i jerarquia empresarial

ambigüitat calculada en alguns temes amb dos objectius: 1) per salvar el sostre de la LOE i concretar-los en normatives menors i deixar un camí obert per intentar imposar-los en els centres a través dels responsables de zones educatives i de les direccions de centre, mitjançant una política de taca d'oli a partir de les adhesions "inquebrantables" i 2) enterbolir, per si s'escau, possibles decisions judicials posteriors, davant possibles conflictes jurídics en el seu desenvolupament.

Els eixos de l'autonomia pedagògica i organitzativa de centre

La Llei no permet modificar directament els currículums als centres com feien els projectes anteriors, perquè els articles 53, 52 i 97, semblen establir amb claredat els límits de l'autonomia de centre, ja que dictaminen que el currículum el determina el govern i això inclou en els nivells bàsics les competències bàsiques, i a més, delimita el paper dels centres que exerceixen l'autonomia pedagògica a partir del marc curricular establert i així poden concretar els objectius, les competències bàsiques i els continguts en funció dels nivells educatius del seu alumnat. No obstant això, la Llei obre una bretxa per possibilitar-ho indirectament a través de l'article 90, que diu que els òrgans de govern de cada centre poden fixar objectius addicionals sense circumscriure'ls al currículum establert.

D'aquesta manera contraposa i diferencia una lògica i necessària concreció curricular, que ja realitzen els centres, a uns objectius addicionals que, en el desenvolupament normatiu de la Llei, poden convertir-se en una subtil porta oberta a la diversificació curricular i, per tant, a la diferenciació entre centres per entorns socials.

En aquest sentit els objectius addicionals els poden fixar els òrgans de govern, (no sabem si també els òrgans de participació en el govern), sibil·lina diferenciació que fa l'article 139.4 en contraposició als òrgans unipersonals de govern que estableix el 132.2, sobretot en referència al claustre, que no aprova el projecte educatiu.

També mereix especial esment la diferenciació que s'estableix entre les competències bàsiques en els nivells bàsics, que inclou el marc curricular del govern, i la concreció que pot fer el centre, lligades a la seva adaptació curricular en funció de les característiques del seu alumnat. Aquesta contradicció es manifesta en l'establiment d'unes proves sobre competències bàsiques estàndars que no reflecteixen

les adaptacions curriculars dels centres en funció de la diversitat de l'alumnat, ni, per tant, el treball del professorat, ni els avenços de part de l'alumnat, ja que no es valora el seu punt de partida. En definitiva, una flagrant contradicció amb el concepte d'autonomia de centre que es diu defensar, però que permet realçar públicament la diferenciació entre les dues xarxes i així contribuir a orientar la matriculació de l'alumnat.

Amb aquestes proves estàndars el Departament podrà establir centres de referència educativa (art 85), que acreditin "bones pràctiques", i podrà dotar d'un finançament addicional aquells centres públics i privats concertats que desenvolupin estratègies per fer possible el millorament dels resultats educatius (art 201): un altre eix per agreujar les diferències entre centres en funció dels entorns socials i potenciar administrativament els centres d'entorns socials més afavorits.

El claustre, per un costat formula el projecte educatiu (art 94), però l'article 146 en limita la participació a intervenir en la seva elaboració i modificació, però en cap moment té la facultat d'aprovar-lo, ni com a requisit previ a la ratificació definitiva del consell escolar, i aquest és un matís molt important, perquè l'article 142 atribueix a les direccions la potestat de formular la proposta inicial del projecte educatiu i l'article 91 estableix que és el projecte de direcció qui desenvolupa i concreta el projecte educatiu i, per tant, qui desenvolupa i concreta també els objectius addicionals, les propostes de llocs de treball amb requisits específics, l'estructura organitzativa, etc. (art 144). En aquest sentit tot sembla indicar que els aspectes pedagògics i organitzatius queden a criteri de la voluntat democràtica que pugui tenir cada direcció.

Cal remarcar que l'article 143 de la Llei quan formula la composició de la comissió intersectorial (Administració, claustre, consell escolar, ajuntaments) renuncia a expressar que el director/a serà elegit democràticament pels membres de la comissió, com estipula la LOE, la qual cosa traspassaria el problema a un possible futur decret de selecció de directors/es, però l'Administració a través d'aquesta renúncia/ "lapsus" ens està mostrant la seva intenció que la decisió final de l'elecció recaigui en la presidència de la comissió, un representant de l'Administració Educativa.

No hi ha hagut cap interès en impulsar cap procediment que assegurés la participació de les estructures horitzontals (cicles, departaments) del centre, en l'elaboració del projecte educatiu, ni en culminar el procés amb l'aprovació pel claustre i la posterior ratificació del consell escolar, per buscar la cohesió del professorat a través del consens o com a mínim de majories qualificades, per facilitar i incentivar el treball en equip i tractar de conciliar i/o atenuar les possibles contradiccions que es puguin generar entre projecte educatiu i llibertat de càtedra.

El paper gerencial de les direccions i l'autofinançament dels centres públics

La Llei traspua autoritarisme i jerarquia empresarial, ja que fonamenta la gestió en la desconfiança cap al professorat i a la comunitat educativa. El text impulsa un model jeràrquic i individualitzat d'organització del treball escolar, alhora que dota les direccions de més funcions, més poder i més responsabilitats (art 142) i les facultats discrecionalment per participar amb poder de decisió, tant en la definició de càrrecs addicionals (art 101) i de llocs de treball (art 102), com en la seva provisió (arts 114,123.2 i 124); també els habilita per participar en l'avaluació del professorat (arts 102.4, 142.5j), i a partir d'aquí en la determinació de les retribucions del

professorat (art 131), en el manteniment dels seus llocs de treball (professorat interí, provisional i comissió de serveis) i en el nomenament de càrrecs directius, de coordinacions i tutories, (art 142.7b).

Així mateix l'art 142.9 atorga als directores/es caràcter d'autoritat pública i presumpció de veracitat en totes les seves actuacions. Per tant en les relacions de convivència, relacions laborals, processos o informes d'avaluació, la direcció té la veritat concedida per llei i és l'altra persona o persones les que han de provar el contrari. En cas de paraula contra paraula la direcció sempre té raó. Aquesta atribució concedeix un poder gairebé absolut a les direccions.

Es busca impulsar un model de centre més propens a promoure l'autocensura, restringir la reflexió col·lectiva, la pluralitat i a verticalitzar les estructures horitzontals i democràtiques, i reduir el seu paper a l'obediència deguda. Un model que possibiliti reduir la funció docent a una simple transmissió de coneixements.

La Llei, a l'art 103, confereix als centres educatius públics un caràcter comercial i obre la porta al seu autofinançament a través "d'activitats comercials com les quantitats obtingudes per la prestació i venda de productes generats en l'activitat del centre", fet que suposa desvirtuar la funció educativa dels centres, ja que la introducció d'aquest nou element pot determinar les prioritats educatives i enfocar-les a l'obtenció d'ingressos econòmics.

En aquesta línia, que els centres obtinguin recursos econòmics propis, té dues conseqüències: 1) crea la incertesa de si l'Administració mantindrà i incrementarà cada any la subvenció als centres públics i 2) fa els centres molt vulnerables al patrocini empresarial i als interessos privats, cosa que comportarà un increment de les desigualtats entre centres públics en funció del seu entorn social i econòmic. I si ja aquest procés d'autofinançament és del tot inadmissible, encara ho agreuja tot més la possibilitat d'endeutament dels centres públics que s'estableix a l'article 197.

La LEC en aquest terreny, permet d'extraure quatre conclusions clares: 1) el Departament d'Educació es vol treure la responsabilitat de sobre i la vol fer recaure sobre les direccions, el professorat i els centres educatius; 2) aquesta línia d'actuació, pot aprofundir en la diferenciació entre centres i abocar a l'establiment permanent de "centres gueto"; 3) aquesta mesura allunyarà la majoria del professorat de la participació en l'adopció de decisions en la gestió dels centres, i 4) es busca un model de direcció gerencial que les seves funcions s'acostin a les prerrogatives d'un titular d'un centre privat. El desenvolupament d'aquestes quatre qüestions, conjuntament amb altres, és bàsic per anar preparant els centres públics per assumir una futura gestió privada.

Avaluació del sistema educatiu i els resultats escolars

El títol XI de la LEC desenvolupa el model d'avaluació del sistema educatiu. D'entrada s'avalua tot, inclosa l'Administració Educativa (art 183 i 186).

De totes les modalitats d'avaluació, l'única que té caràcter punitiu/coercitiu és la del professorat lligada al sistema retributiu a través dels graus i a la promoció

No obstant això, l'article 190 ja matisa els articles anteriors i situa com a funció de l'Agència d'Avaluació fomentar l'autoavaluació de l'Administració.

De totes les modalitats d'avaluació, curiosament, l'única que té caràcter punitiu/coercitiu és la del professorat lligada al sistema retributiu a través dels graus, i a la promoció, i si més no a l'avaluació dels resultats de les proves de competències bàsiques dels alumnes. La resta tenen caràcter orientatiu i fins i tot poden influir o orientar que l'Agència d'Avaluació realitzi propostes sobre aspectes prescriptius del currículum.

Per això, per a la Llei hi ha dues modalitats d'avaluació que

que no serveix la inspecció educativa, que portarà els papers de les proves als centres. Per tant es crea un nou organisme dependent de l'Administració Educativa (art 188): l'Agència d'Avaluació i Prospectiva de l'Educació, que es regirà per uns estatuts propis encara per determinar, però que la Llei ja n'avança algunes pinzellades. Tindrà personalitat jurídica i patrimoni propis i utilitzarà en les seves activitats el dret públic i el dret privat segons convingui; aquest últim sobretot per a la contractació de determinat personal (art 192).

Aquest patrimoni propi sortirà dels PPGG de la Generalitat (art 192), dels drets i béns propis, dels ingressos derivats de la seva activitat, de les subvencions, dels ajuts, de les aportacions voluntàries, dels llegats i de les donacions que rebí de persones o entitats públiques i privades i dels crèdits i préstecs que li siguin concedits; i si a això hi afegim la col·laboració amb entitats privades ("institucions que incideixen en el sistema educatiu") (art 194) fa que tots aquests elements que constitueixen la base del finançament de l'Agència d'Avaluació no ajudin gens a la seva independència, la honestedat i el desitjable bon fi. Aquestes condicions semblen seriosos dubtes sobre la seva incorruptibilitat, és a dir que les seves actuacions responguin més a interessos polítics i privats que a les necessitats del sistema educatiu.

La Llei i la inversió educativa

En aquest sentit la Llei a la seva addicional final segona no realitza un compromís clar amb l'increment de la despesa educativa, malgrat que insisteix en un increment progressiu anual, que en cap cas no quantifica percentualment, i que situa aquesta despesa "a l'entorn, com a mínim, del 6% del PIB" en vuit anys.

El fet de que la Llei no vagi acompanyada d'una memòria econòmica i no situï compromisos anuals de percentatges d'increment respecte del PIB català no augura res de bo. A més si es mira el redactat en els termes de "l'entorn" i el "com a mínim" es podria dir que en resulta un text forçat, interpretable i contradictori, i més quan el curs que comencem, no només serà un curs perdut, sinó que suposarà un important

La Llei iguala les dues xarxes educatives en drets però no pas en obligacions

cobren suma importància: la del professorat i la dels centres a través de les proves de l'alumnat.

En aquest sentit la Llei es mostra confusa i contradictòria, i degut a la pressió i al debat social, s'ha hagut de situar a l'article 184 que l'avaluació dels centres és d'ús reservat, però tot es pot emmascarar, tot té matisos i així l'article 187 ja obliga el Departament a fer públics els aspectes d'interès general, i deixa clar que aquests aspectes els decideix el propi Departament. Per altra banda si els processos d'avaluació són claus per conèixer la millora dels resultats que serviran per a atorgar premis a alguns centres i per dotar de recursos a uns altres pels bon resultats, la qüestió ja no serà tan reservada, i si la millora dels rendiments escolars es lliga al sistema retributiu del professorat, aleshores la reserva pot ser encara menor.

I en la mida que aquestes polítiques s'imposin acabaran canviant l'orientació educativa del treball en els centres educatius públics. S'enfocarà el treball dels centres cap a la superació de les proves estàndards en detriment d'altres continguts i especialment en l'adquisició d'hàbits i valors.

A més per dirigir i programar aquests processos, sembla

retrocés en aquest terreny, amb retalls de plantilles i de recursos en molts centres, supressions d'aules de batxillerat i de batxillerats nocturns.

A més, aquests retalls de recursos i la implantació de la sisena hora repercuteixen negativament en el tractament de la diversitat, en l'atenció qualitativa individualitzada a l'alumnat que més ho necessita, que és el més susceptible d'engreixar les estadístiques del fracàs escolar dels informes PISA i Bofill, i de les proves estàndards.

Per això l'Administració Educativa pretén fer creure que amb els canvis que la LEC introdueix en les condicions de treball del professorat, en l'organització del treball als centres, en la gestió i en l'avaluació punitiva del sistema, millori la qualitat i els resultats escolars, obviant les seves responsabilitats polítiques i socials.

Desregularització de les condicions de treball del professorat

La funció pública docent

L'article 104, al seu punt 2.g, planteja com a funció del professorat l'exercici de càrrecs directius i de coordinació. Encara que no es contempli com un deure a l'article 29, tot sembla indicar que la intenció del Departament, de fet ja ho està duent a terme, serà aplicar-ho amb caràcter d'obligatorietat.

Per altra banda el mateix article 104 a l'apartat 2.i, obliga el professorat a promoure i a participar en activitats programades pel centre dins o fora del recinte escolar i dins del seu horari laboral, és a dir dins de les 37 hores i mitja setmanals. L'aplicació literal d'aquest apartat suposarà un canvi radical de la concepció de l'horari del professorat.

L'art 111 defineix el personal que integra la funció pública docent: personal funcionari de carrera, interí i laboral. Lamentablement no s'han volgut acotar els llocs de treball susceptibles de ser ocupats per personal laboral, deixant una bretxa oberta que permeti a la pràctica classificar determinats llocs, tradicionalment de funcionaris, com de personal laboral. De fet la Llei al seu article 114.6 ja avança que per substitucions temporals, en el marc de les zones educatives, es pot contractar personal substituït en règim de contractació laboral.

Provisió de llocs de treball

La Llei flexibilitza en excés la provisió de llocs de treball. Estableix massa elements de caràcter subjectiu i eleva la discrecionalitat a la categoria de llei, la qual cosa crea les condicions per al creixement de l'arbitrarietat i el clientelisme.

Per l'article 102.4 i 114 les direccions, en base a les necessitats del projecte educatiu concretades en el projecte de direcció, poden proposar llocs de treball per als quals siguin necessaris requisits addicionals. Aquest article es completa amb el 114 pel que ja no són només requisits, sinó també perfils, la qual cosa obre una via d'inconcreció més gran.

Els llocs de treball es classifiquen, segons l'article 115, en ordinaris, específics i d'especial responsabilitat, que donen suport als òrgans de govern per al desenvolupament del projecte educatiu, que es cobriren respectivament mitjançant concurs general, concurs específic i "provisió especial".

D'entrada aquesta diversificació de llocs de treball planteja alguns problemes: centres de les mateixes característiques i necessitats poden tenir llocs de treball diferents, tot incrementant la diferenciació entre centres i desregularitzant els currículums. Així es pretén potenciar que l'alumnat

La Llei fa una declaració d'intencions per establir canvis en la jornada laboral del professorat

tingui accés a diferents ensenyaments en base a perfils de professorat, a diferents entorns socials i en funció de les possibilitats d'autofinançament de cada centre, i no pas dins un plantejament educatiu coherent que contribueixi a aconseguir la igualtat d'oportunitats.

Per tant, desproveïts el claustre i el consell escolar de poder de decisió en la gestió, els llocs de treball que es generin amb els requisits específics i d'especial responsabilitat, quedaran sotmesos al criteri individual de la direcció, que és qui tindrà potestat de fer la proposta al Departament.

Els llocs d'especial responsabilitat que planteja la Llei constitueixen el nucli de suport al projecte educatiu, i la seva ocupació està oberta al professorat del mateix centre i al d'altres centres per "provisió especial" (eufemisme que ha substituït el procediment de "lliure designació" que contemplava l'avantprojecte). S'ha de dir que la provisió especial (art 124) no està tipificada com a forma de provisió a les lleis de la funció pública. Per tant el seu desenvolupament de segur farà que s'assembli molt als concursos de "lliure designació".

Tot això vol dir triar una part del professorat com si fossin càrrecs de confiança i, per tant, el seu cessament podria ser polític o lliure, i a proposta de qui l'ha nomenat. En el cas de cessament, (art 124) un nomenat per provisió especial, quedaria adscrit a la zona educativa al lloc que havia obtingut per concurs de mèrits anteriorment i tindria preferència per ocupar, amb caràcter definitiu, la primera vacant pròpia de la seva especialitat, sense necessitat de participar en els concursos de provisió de llocs.

Contrasta aquesta protecció jurídica dels nomenats per provisió especial amb la resta del professorat, als quals en cas de cessament o remoció (art 123.2), se li assigna un altre lloc de la zona, (la Llei no diu amb caràcter definitiu), sense participar en cap procés de provisió. Per tant, la seva recol·locació en un lloc de treball definitiu dependrà de com apliqui el Departament la legislació estatal en els concursos generals.

És evident que se subjectivitza, i que tracta de flexibilitzar al màxim el model de destinació a centre i l'especialitat. Es generaran greuges comparatius i es qualificarà professionalment al professorat en funció de la tasca i compromís que realitzi amb l'autoritat establerta.

D'altra banda, tampoc no és assumible que el professorat jubilat pugui realitzar tasques horàries o funcions que puguin ser realitzades per professorat en actiu o en atur.

Els cossos docents de la Generalitat de Catalunya

La LEC crea i marca les condicions dels cossos docents propis de la Generalitat de Catalunya, que seran efectius quan el Govern així ho determini. S'ha passat de la creació immediata amb l'aprovació de la Llei, a la determinació posterior del govern, una vegada garantits els manteniments del règim de jubilació de classes passives i SS dels funcionaris afectats (adicional segona).

S'haurà d'interpretar convenientment aquesta addicional segona. Si bé la pressió del professorat ha fet ajornar l'aplicació

immediata i condicionar-ne la seva aplicació, el problema en certa mesura continua subsistint, ja que l'addicional novena, que estableix les condicions per a la integració en els cossos de la Generalitat dels cossos estatals, descriu el manteniment de tots els drets, llevat del manteniment dels drets passius.

Un problema, tal com hem dit, si tenim en compte que els funcionaris de la Generalitat estan adscrits per Llei al règim general de la SS.

Per tant s'haurà d'estar vigilant al moment, si es produeix, en el què el Govern determini aplicar la creació dels cossos docents de la Generalitat per tal de tractar d'evitar que quedin lesionats els drets dels treballadors i les treballadores de l'ensenyament.

Les retribucions

Considerem que les millores retributives són un element imprescindible per a la qualitat de vida del professorat i per al reconeixement social de la seva feina. En aquest sentit, és necessari un compromís de l'Administració perquè ajusti els nostres salaris a l'entorn social i econòmic català. Ara bé, no sembla pas que aquesta sigui la línia marcada per l'article 136 g de la Llei que planteja:

- Complement de formació inicial, suposadament "d'inferior quantia", -si no la seva creació no estaria proposada-, per als qui no portin 3 anys d'experiència laboral, contràriament a la resta de professorat que cobrarà un complement general docent amb dos components.
- Complement de carrera professional per grau personal en substitució dels actuals estadis.
- Complement de lloc de treball o funció docent en atenció

a l'especial dificultat, dedicació, responsabilitat, major dedicació, innovació i recerca educativa i implicació en el millorament dels rendiments escolars. El govern ha de determinar les condicions per percebre més d'un d'aquests conceptes per part del mateix funcionari.

- Complement per càrrec directiu.
- Complement per assolir la categoria de senior.

Una concepció retributiva que està en línia amb l'objectiu global de la Llei: l'establiment d'uns centres educatius jerarquitats, amb una forta divisió del treball, que exigeix individualitzar i esglaonar al màxim les retribucions.

Així doncs, la Llei consolida i aprofundeix un model retributiu basat en una suposada productivitat. En la mesura que es jerarquitzaven les retribucions, la possibilitat d'increments generalitzats i lineals disminueix; i això abarateix costos laborals, la qual cosa beneficia l'Administració en detriment de la qualitat de vida del professorat. A més, genera un estalvi en plantilles, ja que es tendeix a reduir les hores considerades lectives per tutories, coordinacions, etc. I, a més, discrimina jeràrquicament les funcions, ja que és més important ser coordinador que tutor, etc.

La Llei busca incrementar els milers de combinacions salarials diferents que hi ha avui a l'ensenyament públic, i individualitza les retribucions amb l'objectiu de potenciar la competitivitat, malgrat que això pugui revertir en una reducció del compromís del professorat que no té accés als diferents càrrecs i funcions.

L'abaratiment del sou del personal amb menys de tres anys, del personal substitut que sigui laboralitzat, l'excessiva jerarquització retributiva, la productivitat i les retribucions per resultats escolars són una mostra més de la introducció d'un

model de gestió privada com un pas previ que faci possible amb el temps la gestió privada de l'ensenyament públic.

La promoció docent i l'avaluació individual punitiva

A la promoció docent de sempre, (pas del cos B a l'A), accés al cos de catedràtics, accés a la inspecció educativa, a la universitat i a places no docents a l'Administració, s'hi afegeixen ara l'accés a la categoria de sènior i el canvi en la promoció horitzontal que suposa la transformació dels estadis en graus.

En tot cas la superació de l'avaluació docent serà mèrit per poder promocionar.

L'article 132 crea per al professorat de primària i PTFP la figura del professorat sènior amb un complement retributiu superior, pendent d'estipular. Només hi podrà accedir el 30% del professorat de cadascun dels dos cossos que hagi obtingut quatre graus personals (20 anys com a mínim) al mateix cos mitjançant un procediment selectiu de superació d'unes proves de coneixements i d'adquisició de mèrits: un nou concurs oposició.

L'article 131 planteja el canvi en la promoció horitzontal dels cinc estadis actuals per la implantació de set graus de cinc anys cadascun, que se superarien en base a un barem de mèrits regulat pel govern i s'articularien en una avaluació periòdica de la tasca professional.

Cal destacar que en tots aquests procediments s'introdueix un nou element discriminador i punitiu: l'avaluació individual del professorat feta per les direccions i la inspecció. És un model d'avaluació lligat al sistema retributiu, que no contribuirà a la reflexió pedagògica col·lectiva, ni a la millora de la qualitat educativa.

Altres referències a les condicions de treball

L'article 135 faculta el govern per establir la jornada laboral del professorat, tant l'ordinària com les jornades especials, com també la distribució ordinària de la dedicació horària setmanal a les activitats escolars en el centre i a la participació en les activitats extraescolars i complementàries. La LEC fa una declaració d'intencions per establir canvis en la jornada laboral del professorat, és a dir, podem pressuposar que al legislador no li agrada l'actual distribució horària de la jornada laboral i vol canviar-la, però no avança gaire coses, llevat del concepte de jornada especial, ja posat en marxa pel Departament amb les hores extres. La regulació de la participació del professorat en les activitats complementàries i extraescolars, fins ara tenia un caràcter voluntari. Per tant haurem d'esperar les propostes que desenvolupi l'article 135, però la inclusió i redacció d'aquest article no presagia precisament bons auguris.

En els temes de salut laboral i protecció jurídica del professorat no afegeix res de nou al que ja tenim i per tant no aposta per millorar res.

Respecte a la formació del professorat, reitera la necessitat de prioritzar la formació en els centres educatius i l'aprofitament dels cursos; no sabem si pretenen introduir alguna fórmula avaluatòria per valorar l'aprofitament. De totes formes haurem de veure també l'evolució dels plans de formació i la seva relació amb l'autonomia de centre, ja que la formació podria convertir-se en un producte que contribuís a l'autofinançament dels centres educatius.

Les direccions i les seves condicions de treball

La Llei en el seu article 116 defineix els directors i directores com a personal directiu docent i encomana el Govern, perquè estableixi per reglament un règim jurídic, sense concretar res més. Ara

Pot suposar que qualsevol professor/a interí/na pugui ser apartat de la docència pública, sense haver comès cap falta tipificada que pugui merèixer sanció disciplinària

són funcionaris i com a tals es regeixen pel règim administratiu; per tant, de quin règim està parlant la Llei?, del règim laboral?, o se n'inventaran un de nou per tot el personal directiu de l'Administració, ja que l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic també ordena normativitzar aquest tema amb caràcter general.

La LEC també faculta el Departament per establir els criteris i procediments per determinar la condició de personal directiu professional, la qual cosa vol dir crear llocs de treball específics de direcció. Ras i curt, la versió moderna de la creació del cos de directors. En aquest sentit l'article 99 exposa que es podrà establir un sistema de provisió de llocs de treball i de direccions de caràcter extraordinari.

Si en el seu desenvolupament s'acaben catalogant les direccions com a personal directiu, s'impediria la negociació col·lectiva de les seves condicions de treball, que serien imposades per llei, tal i com especifica l'article 37 de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic.

Així mateix se'ls consolida part del complement a cobrar mentre estiguin en servei actiu (art 117.1), se'ls possibilita l'adquisició d'un grau superior a la resta del professorat (art 145), se'ls valora la funció directiva a tots els efectes en concursos i promoció, i se'ls reserva 1/3 de les places per accedir a la inspecció educativa (art 121). Es tracta, en definitiva, d'incentivar i de reforçar l'autoritat de les direccions a través d'unes millores professionals que els separin encara més i els situïn socialment per sobre de la resta del personal.

El personal interí: més precarització

Selecció del personal interí docent

Contràriament al que planteja l'article 122 de la Llei, entenem que no és necessari un procés individual d'avaluació punitiva de l'actuació docent durant el primer curs, i encara menys que algú a partir d'aquí se'l pugui inhabilitar per continuar treballant en centres públics.

No podem admetre de cap de les maneres aquesta barbaritat absolutament desproporcionada i possiblement anticonstitucional que atempta contra els drets més elementals i el sentit comú: ("processos d'avaluació (que) determinin la seva competència docent amb caràcter interí a l'ensenyament públic"); ja que això pot suposar, que qualsevol professor/a interí/na pugui ser apartat de la docència pública, sense haver comès cap falta tipificada que pugui merèixer sanció disciplinària, simplement per decisions subjectives sobre la seva manera d'actuar o de comportar-se.

Laboralització del personal substitut

Amb la publicació de la LEC, en cada zona educativa el personal substitut podrà ser contractat en règim laboral per cobrir substitucions temporals; cosa que suposarà un evident empitjorament de les seves condicions de treball.

Que la sisena hora no formi part de l'horari lectiu, constitueix la gran victòria de l'ensenyament públic i les seves mobilitzacions ja que barra el pas a la seva concertació

Accés a la funció pública docent

Amb el procés selectiu d'accés a la funció pública que planteja la Llei s'ha perdut una gran oportunitat d'obrir una doble via que faciliti al personal interí l'accés a llocs de treball que porta temps ocupant. L'accés introdueix una modificació respecte a la LOE, ja que configura una nota global ponderada per a la selecció dels aspirants de les proves, concurs i pràctiques, sense perjudici de la superació de les proves. Això suposaria que les pràctiques podrien ser puntuades numèricament per ponderar la nota final del procés.

Retribucions

La LEC crea un nou complement per al personal interí, o funcionari de carrera, o en pràctiques, amb menys de tres anys de servei diferenciat i segurament de quantia menor del de la resta del professorat. A més, barra el pas a l'homologació retributiva del personal interí que no podrà accedir als graus. D'altra banda el nou personal interí que ingressi amb posterioritat a la publicació de la Llei no tindrà dret a cobrar estadis, i la resta d'interins no podran passar del tercer estadi.

Professorat de privada concertada

La disposició transitòria segona estableix que s'han de consignar gradualment en els PPGG de la Generalitat, durant tres anys a partir de l'entrada en vigor de la Llei, les partides suficients per assolir l'homologació retributiva del professorat de la concertada amb la dels centres públics i, en el període de vuit anys, l'homologació de la resta de condicions de treball.

Altres aspectes destacables de la Llei

Calendari i sisena hora

L'article 54 aborda el tema del calendari i assenjala que el calendari escolar per als ensenyaments obligatoris i postobligatoris ha de comprendre entre 175 i 178 dies lectius. Així mateix defineix l'horari lectiu com les hores destinades al desenvolupament del currículum establert. I remarca que l'horari lectiu per a cada curs és entre 875 i 890 hores per al segon cicle d'Educació Infantil i Primària, i de 1050 hores per a l'ESO.

En aquest sentit no hi ha canvis respecte a la realitat actual i es defineix, d'una vegada i amb claretat, el concepte d'horari lectiu.

Ara bé, el punt 4 de l'article 54 santifica tant l'acord del 2005 signat per CCOO, com el Pacte Nacional per l'Educació signat per CCOO i UGT, i consolida amb rang de Llei la sisena hora, ja que diu que l'horari escolar dels alumnes del segon cicle d'Educació Infantil "es pot" estendre més enllà de l'horari lectiu fins a un total de 1050 hores.

En primer lloc introdueix una divisió clara entre horari lectiu i horari escolar, la qual cosa hauria necessàriament de voler dir que la franja horària que no és lectiva, no és curricular i per tant, no s'hauria de dedicar a activitats curriculars.

En segon lloc si no és obligatòria, ja que diu "es pot", sorgeix la pregunta bàsica: és voluntària pels centres privats i obligatòria per decisió normativa del Departament?, o el Departament en virtut de l'autonomia de centre o del funcionament de les zones educatives ho deixarà a voluntat dels centres? Molt ens temem que les coses no variaran gaire, però els nostres serveis jurídics estudiaran si aquí es pot obrir una bretxa per posar marxa enrere en el tema de la sisena hora.

En tercer lloc, el fet que s'hagi canviat el redactat dels projectes de llei anteriors i la sisena hora no formi part de l'horari lectiu, constitueix, sens dubte, la gran victòria de l'ensenyament públic i les seves mobilitzacions, fins i tot enfront dels signants del Pacte Nacional per l'Educació que la defensaven sota l'eufemisme de la gratuïtat, ja que barra el pas amb caràcter a la seva concertació, al seu finançament amb diners públics. Una "gratuïtat" que, de segur, hagués recaigut sobre les esquenes del pressupost dedicat a l'ensenyament públic.

El català

La Llei recull tot el que normatives de rang inferior ja assenyalaven. No obstant, considerem molt important que el català (i l'occità a la Val d'Aran) com a llengua vehicular del sistema educatiu tingui la categoria de llei. Ara bé, volem matisar dues qüestions: en primer lloc la LEC no resol el problema de la tercera hora de castellà a primària, contràriament al que s'ha emfatitzat des d'algunes posicions polítiques, i en segon lloc, la Llei no millora el que ja teníem. Per tant, aquest títol no justifica en si mateix, com s'ha volgut justificar políticament, el suport a una llei concebuda per anar desestructurant l'ensenyament públic, que ha estat i és la garantia, precisament, de la normalització lingüística a Catalunya.

La Llei defuig arbitrar mesures que incentivin la millora de l'ús de la llengua catalana en les relacions personals en els centres educatius i que en possibilitin una major valoració entre l'alumnat, especialment a secundària, on tampoc no s'hi contempla la situació de disminució de la presència del català. Es limita la seva presència a les competències curriculars i als actes oficials dels centres ■